

rente- og afdragsfri Laan, og i det hele Forholdet til de Laantagere, af hvem Statskassen ikke fik fuld Rente eller havde fuld Sikkerhed for sine Laan. De ville ikke paa det foreliggende Forslag finde noget Forslag fra mig, der tyder paa, at der er sket noget i saa Henseende. Jeg ønsker dog at sige, at jeg har ikke ladet denne Sag ligge; men det har vist sig at være ret vanskeligt at faa dette gjort paa rationel Maade. Jeg har derfor nedsat en lille Kommission, der nu gør et Arbejde og vil stille Forslag til Ordningen af disse mange forskellige Forhold. Jeg haaber under Finanslovens Behandling at kunne stille Ændringsforslag til Afviklingen af disse Laan.

Ser man paa Statsregnskabet og Finanslovforslaget i deres Helhed, er Indtrykket ingenlunde trist. De give efter min Mening et godt økonomisk Billede af det danske Folks Forhold, saaledes som de ere i disse Aar. Vi ere et Folk, der i disse Aar ikke lader sine Penge ruste paa Kistebunden, men paa den anden Side et Folk i voksende Velstand. Vi ere et Folk, der har ret store Udgifter, men paa den anden Side ere vi et Folk, paa hvilket Udgifterne ikke tynde, saaledes at det er foruroligende. Paa Grundlag af Indkomstskattelovene af 1870 og 1904 er det, som jeg allerede tidligere en Gang har meddelt, opgjort, at Nationalindtægten i 1870 kunde anslaaes til 394 Mill. Kr. aarlig, medens den i 1904 maa anslaaes til 994 Mill. Kr., altsaa mellem $2\frac{1}{2}$ —3 Gange saa meget som i 1870. Herefter vare samtlige Statsskatter i Perioden fra 1867—1872 — det er det Femaar, jeg tager, og jeg tager Gennemsnittet af dette Femaar — 8.4 pCt. af den samlede Nationalindtægt, medens de i 1899—1904, altsaa det sidste Femaar, kun ere 6.2 pCt. af den samlede Nationalindtægt. Skønt vore Skatter absolut taget ere stegne meget stærkt, se vi altsaa heraf, at naar vi sætte dem i Forhold til Nationalindtægten, er vor Skattebyrde i dette Øjeblik mindre end i Femaaret 1867—72, og det uagtet vi i den mellemliggende Tid have draget store ny Felter ind under de Omraader, som vi støtte her fra Statskassen. Vi have navnlig gjort ganske anderledes direkte Skridt fra Statens Side for at ophjælpe Erhvervene og ved Siden deraf draget store sociale Felter ind under vor Virksomhed, noget man slet ikke kendte i Perioden fra 1867—72. De Herrer vide alle, hvad jeg sigter til: til Alderdomsforsørgelsen, Sygeforsikringen, Ulykkesforsikringen, den gra-

tis Behandling af epidemiske Sygdomme og den Hjælp til tuberkulose, som vi nu ere ved at skulle sætte i Virksomhed. Med disse Bemærkninger skal jeg herved have den Ære at fremlægge Finanslovforslaget for det kommende Finansaar.

Endnu har jeg nogle Forslag, som jeg med det samme vil anbefale til det høje Tings Velvillie. Det første af disse Forslag er Forslag om Oprettelse af Kongeriget Danmarks Hypotekbank. Navnet Hypotekbank vil straks fremkalde Minder hos de ældre Medlemmer af dette Ting. Det er noget, man i mange Aar har talt om i Rigsdagen.

Grundtanken i Bestræbelserne for at faa en Hypotekbank, og Grundtanken i det Forslag, jeg hermed skal forelægge, er den, at naar vi sælge vore Kreditforeningsobligationer til Udlandet, maa vi søge at anbringe dem der, hvor de koste mest; vi maa altsaa søge til det bedste Pengemarked. Ligesom det er af Vigtighed for os at faa den sidste Øre for vort Flæsk, vort Smør og vort Kød, som vi sende til Udlandet, saadan er det ogsaa af Vigtighed for os at faa de sidste Kroner for de Obligationer, som sælges til Udlandet. Naar man betænker, at vor Prioritetsgæld i Landet i dette Øjeblik er ca. 2,500 Mill. Kr., saa er det klart, at enhver Stigning i Kurserne, enhver Rentebesparelse, som kan indvindes, spiller en ganske overordentlig Rolle for hele vort Samfund.

Der har i mange Aar været disputeret om, hvorvidt det overhovedet var heldigt, at vi sælge vore Kreditforeningsobligationer til Udlandet. Der er indvendt, at det førte til, at vor Gæld til Udlandet blev bestandig større, og det var uheldigt. Men medens Diskussionen herom er gaaet frem og tilbage, er det faktiske Forhold blevet det, at man med større og større Energi fra Kreditforeningernes Side selv har søgt til det udenlandske Marked. Med ikke ubetydelige Ofre og ved store Anstrengelser er det lykkedes at komme ind, navnlig paa det tyske Marked, men uden at Resultatet kan siges at være rigtigt tilfredsstillende. Det er nemlig saaledes, at naar der er Tale om gode Obligationer, saa er ubetinget det bedste Pengemarked i Verden for Øjeblikket det franske, og naar vi alligevel sælge vore Obligationer til Udlandet, maa det jo være det ene rigtige, at vi sørge for at komme til det bedste Pengemarked.

Men for at vi kunne faa vore Kreditforeningsobligationer anbragte paa den